

O kompromisech kvůli evangelizaci

Obsah

- Úvod
- Evangelizace, která není otevřená, je neupřímná
- Jak zvěstoval Ježíš a apoštolové
- Evangelizace bez upřednostňování
- Svědectví společenství
- Závěr

⚓ Úvod

Jak může křesťan pomoci lidem najít cestu ke Kristu? V dnešní době to není snadné. V západním světě zájem o křesťanství klesá. Málokdo bude ochoten se s vámi dát do řeči na téma víry v Boha. Tím méně, když vás vůbec nezná. Mnohé křesťanské skupiny na to zareagovaly způsobem, že k nevěřícím lidem přistupují skrze věci a aktivity, které nevěřící baví. Začnou s nimi chodit do hospody, do kina, na hokejové zápasy, organizují pro ně jazykové tábory, zvou je na vlastní koncerty podobné produkci světských kapel atd. Tento přístup se na první pohled může zdát jako přijatelnější a efektivnější, avšak ukrývá v sobě závažná úskalí.

Skoro všechno, co je právě „IN“ se tímto způsobem dříve nebo později dostane do křesťanského světa a zvěst nyní zní: to, co se ti líbí, můžeš od teď dělat i s Ježíšem. Od lidí se už neočekává zásadní změna života. Z alkoholika nebo narkomana se i touto cestou může stát spořádaný člověk, ze rváče přátelský člověk nebo z nevěrného partnera věrný. Skutečné obrácení je ale hlubší. Ježíš chce změnit naše nejhlubší hodnoty a priority. Jen tak ho skutečně pochopíme. Jeho hodnoty jsou jiné než hodnoty světa.

Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1. Jan 2:15-17)

Více k tomu v tématu [o posvěcení](#).

Ježíš nás volá, abychom upřímně milovali každého člověka. Nemáme však milovat to, po čem svět touží, protože tím bychom falšovali Ježíšovu zvěst. Poselství křesťanů má přinést něco mnohem cennějšího.

⚓ Evangelizace, která není otevřená, je neupřímná

Ježíš nikdy nepřistupoval k lidem „oklikou“, když zrovna neměli o evangelium zájem. Nezval lidi na zábavu se skrytým záměrem, že se snad naskytne příležitost říct jim pár slov o Bohu.

Je pravda, že trávil čas i s lidmi, kteří měli špatnou pověst, s tzv. „hříšníky.“ To bylo ale proto, že chtěli slyšet jeho slovo:

Do jeho blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci

mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ (Lukáš 15:1–2)

Ježíš respektoval, když lidé netoužili žít s Bohem a nechtěl je postupně ovlivňovat. Každý jiný přístup je neupřímný a nečestný. Ovlivňovat druhé jejich touhami je manipulace. Podobně fungují obchodní strategie ve světě, které chtějí lidi přesvědčit, aby si koupili něco, co nikdy skutečně nechtěli. S lidmi se pak zachází jako s objekty, a ne jako s osobnostmi se svobodnou vůlí. Naopak křesťanská láska znamená brát přesvědčení a názory lidí vážně. Vzpomeňme si na příklad apoštola Pavla:

Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním; má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží. (1. Korintským 2: 1–5)

Lákat lidi na věci, které mají rádi, podává pokřivený obraz o křesťanství, protože budí dojem, že i nadále mohou žít podle svých žádostí. Takto mezi životem věřícího a nevěřícího neuvidí velký rozdíl.

⚓ Jak zvěstoval Ježíš a apoštolové

Ježíš přistupoval k lidem s pravdou láskyplně, jasně a konkrétně. Řekl jim to, co bylo důležité pro jejich životní situaci a pomáhal jim vidět, co je odděluje od Boha. Například bohatému mladíkovi řekl, že se musí vzdát všeho, k čemu ještě lne, aby mohl vejít do Božího království:

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.“ Ježíš na něj s **láskou** pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: „Dítka, jak těžké je vejít do království Božího! Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vešel do Božího království.“ Ještě více se zhrozili a říkali si: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha; vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu se Petr ozval: „Hle, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný. Mnozí první budou poslední a poslední první.“ (Marek 10:17–31)

Ježíš měl k mladíkovi lásku, přesto když mladík nechtěl splnit tuto výzvu, Ježíš za ním neběžel a nenabídl mu kompromis. Trval na pravdě, že nikdo, kdo není ochotný vše ve svém životě podřídit Bohu, nemůže přijít do Božího království. Stejný přístup najdeme u Ježíše také v Janovi 6. Po kázání o tom, že ho lidé k věčnému životu potřebují jako živý chléb, už mnozí Ježíše nechtěli následovat. Bylo to pro ně příliš tvrdé slovo:

Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (Jan 6:60-69)

Ježíš nic ze svých slov nevzal zpátky. Naopak. Byl ochotný vzdát se i svých dvanácti učedníků, které si vybral, aby s ním stále chodili, než slevit ze své zvěsti.

I svým učedníkům Ježíš vysvětlil, jak mají zvat lidi do Božího království a připravit je na jeho příchod:

I vyšli a volali k pokání. (Marek 6:12)

Učedníci měli vydávat jasné svědectví o pravdě. Jejich posláním bylo hledat ty, kteří toužili slyšet evangelium a chtěli se připravit na příchod Mesiáše. Nebylo pro ně prioritou, co se líbí lidem, ale co se líbí Bohu.

Každý člověk má svědomí. Když ho poslouchá, potom stále více poznává Boží pohled na věci kolem sebe a pravdu o sobě. Proto nejlépe pomůžeme lidem, když se naše slova o Bohu dotknou jejich svědomí a povzbudíme je, aby začali upřímně hledat pravdu o svém životě.

Také náš život by měl odpovídat našim slovům a být lidem příkladem a oporou.

A proto, když nám byla z Božího slitování svěřena tato služba, nepoddáváme se skleslosti. Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou, a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí. Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. (2. Korintským 4:1-5)

Toto místo vysvětluje, proč lidé nepřijímají pravdu. Skutečný důvod pro odmítnutí Ježíšovy zvěsti je „zaslepená mysl.“ Je zaslepená skrze vlastní egoismus a lnutí ke světu. Mají za to, že najdou naplnění ve věcech tohoto světa. Uzavírají se tak slovům evangelia, že jen ve vztahu se svým Stvořitelem najdou skutečné naplnění. Když lidé milují více svět než Boha, pak je nepřesvědčí ani největší zázrak změnit svůj život a přijít k Bohu.

Skutečná pomoc je pro člověka seznámit ho se zvěstí evangelia a pozvat ho do života s Bohem. Praktický příklad najdeme ve Skutcích apoštolů, když Pavel mluvil k Atéňanům. Nejprve jim vysvětlil, kdo a jaký je Bůh a potom je vyzval, aby změnili svůj život, protože Bůh bude soudit svět:

Bůh však prominul lidem dobu, kdy ještě nemohli pochopit, že jsou Božími dětmi, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu

určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.“ Jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se mu začali smát a druzí řekli: „Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy.“ A tak Pavel od nich odešel. Někteří se však k němu připojili a uvěřili; mezi nimi byl i Dionysios z Areopagu, žena jménem Damaris a s nimi ještě jiní. (Skutky 17:30-34)

I v tehdejší době mnozí považovali zvěst o Ježíši za bláznivou a nevhodnou. Mnozí se Pavlovi dokonce vysmívali. V Athénách však byla hrstka lidí, kteří byli připraveni změnit svůj život. Ani po této zkušenosti Pavel nezpochybnil svůj způsob zvěstování evangelia. Věděl, že problém je v lidech a byl připravený i nadále hlásat dvě zprávy, které jsou i dnes pro lidi velmi těžké:

1. že Boží cesta je úzká (Matouš 7:14) a málokdo po ní chce jít
2. že každý učedník musí nést výsměch a odmítnutí kvůli zvěsti Ježíše (Lukáš 9:23-26):

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej. Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří? Kdo se stydí za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde v slávě své i Otcově a svatých andělů.“

✠ Evangelizace bez upřednostňování

Lidé si většinou hledají přátele podle osobních preferencí — když je jim někdo sympatický, když si dobře s někým rozumí, když mají stejné koníčky, když jsou na stejných vlnách. Ježíš nezačal budovat přátelství jen s některými, aby později mohl mluvit o otázkách víry. Ježíš šel se svojí zvěstí ke všem lidem. Těm, kteří se pro ni otevřeli, věnoval pak mnoho času a učil je:

Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. (Marek 6:34)

Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. (Jan 8:2)

Ty, kteří přijali jeho zvěst a chtěli činit Boží vůli, nazýval pak svými přáteli:

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji. (Jan 15:14)

A dokonce je nazýval i svými bratry a sestrami:

Tu přišla jeho matka a jeho bratři. Stáli venku a vzkázali mu, aby k nim přišel. Kolem něho seděl zástup; řekli mu: „Hle, tvoje matka a tvoji bratři jsou venku a hledají tě.“ Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: „Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Marek 3:31-35).

Když upřednostníme jen úzký okruh přátel, dáváme šanci jen málo lidem. Když chceme milovat lidi, budeme vždy a všude hledat ty, kteří se chtějí obrátit a otevřít Boží lásce.

⚓ Svědectví společenství

Život křesťanů ve společenství je největší svědectví o Božím působení. Každý, kdo se stane křesťanem, zakusí velmi hluboko sahající změnu všech svých cílů, hodnot a pohledů. Potom začne žít v nezištné lásce a hluboké jednotě s ostatními křesťany, což není možné ve světě najít. Evangelizace neznamena jen říci lidem o Bohu, ale také je pozvat do této nové duchovní rodiny – do společenství, kde mohou vidět uskutečněnou Boží vůli.

Ježíš sám mluvil o tom, že svět pozná křesťany podle lásky a jednoty. Na tom mají lidé vidět, že Ježíš i po nanebevstoupení je mezi křesťany a uschopňuje je, aby uváděli Jeho přikázání ve skutky.

Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. (Jan 17:14–21)

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13:34–35)

Vzor této jednoty a lásky je krátce popsán v knize Skutků v kap. 2. Ti, kteří chtěli následovat příklad lásky a odevzdanosti Ježíše, se setkávali denně a o všechno se dělili. Vzájemně si pomáhali přiblížit se Bohu, žít svatý život a být mu věrni až do smrti.

Více o tom v tématu [O životě prvních křesťanů](#).

Protože máme omezený čas, musíme si dobře rozmyslet, jak ho co nejlépe využít. Mrhání času ničí skutečné svědectví pro svět. Tímto se stávají jiné věci důležitější než společenství a budování hluboké jednoty v otázkách víry a života.

Více o tom v tématu [Jednota všech křesťanů v učení a otázkách života](#).

Čím se vyznačovala první církev a jak byla svědectvím pro svět, najdete v tématu [Církev v době Nového zákona](#).

⚓ Závěr

Je dobré lidem cestu k Bohu co nejlépe zpřístupnit, ale evangelium je a navždy zůstane zvěstí kříže. Realitou je, že tato zvěst je většině lidí nepříjemná, protože Ježíš je volá nežít už podle sebe, ale podle Boží vůle. Věnovat se světským záležitostem a dalším aktivitám pod záminkou získat lidi pro Boha obrací vniveč zvěst kříže a podporuje život podle vlastních tužeb. Evangelizační metody, které se přizpůsobují očekáváním lidí, popírají moc Božího slova. Ve všech dobách a na všech místech má Boží slovo moc otevřít uši a srdce lidí a přivést je k novému životu. Není potřebné k němu nic přidávat. Apoštol Pavel pěkně popisuje, že i když slova evangelia mnohým zní nesmyslně, obsahují tu pravou moudrost a sílu:

Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. (1. Korintským 1:21-25)

Lidi nepřivedou k Bohu příjemná slova nebo pohodlná cesta, ale obrácení. Ježíš a apoštolové k němu vyzývali jednoduchými a upřímnými slovy. Ježíš sám nám dává dobrý příklad v tom, že nikdy nekázal lidem to, co se jim líbilo, ale každého zval k rozhodnému následování.

Společenství křesťanů je živé svědectví Boží moci skrze lásku a jednotou. K člověku, který hledá smysl života anebo Boží vůli, může mluvit silněji než pouhá slova bez příkladu. Proto máme nejen našimi slovy, ale i naším příkladem lidi k tomuto životu povzbudit a udržovat se čistými od hříšných nabídek světa.

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

© 2022 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.